

ELINE MODEKONINGIN

→ HETTY VAN AAR

© 2017 SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Hetty van Aar

www.wpg.be - info@wpg.be
www.hettyvanaar.nl

Vertegenwoordiging in Nederland:

WPG Media BV
Wibautstraat 133
1097 DN Amsterdam
Postbus 1050
1000 BB Amsterdam

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Eline gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 02 26415 3
D/2017/0034/65
NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Op de drempel keek Eline nog een keer over haar schouder. Haar ogen gleden kritisch door haar kamer. Van de vrolijk gekleurde kussens naar de glazen pot met koekjes. En van daar langs de fonkelende limonadeglazen op het dienblad naar de geurkaarsjes. Even rustten haar ogen op de kleine boeddha met de bolle buik, die geduldig op een schaalte met naturelkleurige kiezels zat te wachten op wat komen ging. Toen knikte ze goedkeurend en trok de deur achter zich dicht. Het slaapfeest kon beginnen, alles stond klaar. Er was maar één minpuntje: het was pas half twee in de middag en haar vriendinnen zouden om half acht komen. Dat duurde nog eindeloos lang. Opeens sloeg haar vrolijke stemming om. Sinds ze die ochtend wakker was geworden,

was ze met haar kamer bezig geweest. Met het grootste plezier had ze alles opgeruimd en gezellig gemaakt. Nu opeens wist ze niet meer wat te doen. En het duurde nog zo lang voor het avond was. Met afgezakte schouders slenterde ze naar beneden. Maar nog voor ze bij de laatste tree was, hoorde ze de brievenbus kleppen. Een zachte plof volgde. Daar lag haar *For Girls Only* magazine op de mat. Meteen vergat Eline haar irritatie. Ze raapte het blad op en liep er langzaam mee naar de kamer. Opgekruld op de bank begon ze te lezen. Maar al gauw veerde ze overeind. Want wat las ze daar?

ONTWERP JE EIGEN T-SHIRT!

vind jij het leuk om je eigen kleding te ontwerpen? Heb jij gevoel voor kleur en vorm? Doe dan mee aan onze grote wedstrijd voor jonge modeontwerpers. Het ontwerpen van je eigen t-shirt is nog maar het begin. stap voor stap worden de opdrachten steeds moeilijker, tot de beste tien kandidaten van het land overblijven. zij zullen in de paasvakantie vijf dagen logeren op landgoed de rozenkrans en daar tegen elkaar strijden om de titel 'TOPONTWERPER VAN HET JAAR'.

Bekende ontwerpers en stylistes zullen jouw werk beoordelen en je advies geven.

En de hoofdprijs? Als je die wint mag je voor maar liefst 1000 euro aan hippe kleding uitzoeken in de filialen van de winkelketen *Y&B, young & Beautiful*.

En... dat is nog niet alles. Er komt een modereportage van jou in dit magazine.

De negen kandidaten die naast de titel grijpen, krijgen allemaal een tegoedbon van Y&B van 100 euro. Dat is toch niet mis voor een troostprijs!

Zie jij jezelf al lopen in zo'n blitse Y&B-creatie? Lees dan gauw verder, ga aan de slag en doe mee.

Eline droomde weg boven haar magazine. Een ontwerpwedstrijd... dat was echt iets voor haar! Ze zag zich al staan op de catwalk na een succesvolle modeshow, terwijl het publiek en ook de modellen haar toejuichten. Iets mooiers kon ze niet bedenken.

Plotseling opende ze haar ogen. Ze zou niet de enige zijn die aan de wedstrijd mee ging doen. Iedereen wilde natuurlijk Topontwerper van het jaar worden, dat snapte ze heus wel. Zelfs haar beste vriendinnen zouden straks misschien haar grootste tegenstanders zijn.

O jee... al die concurrentie verkleinde haar kansen. Het zou veel fijner zijn als haar vriendinnen niet meededen. Het zou misschien beter zijn als ze niets van de wedstrijd hoorden. In een reflex stopte Eline het tijdschrift onder een kussen van de bank. Meteen haalde ze het weer tevoorschijn. Bah, Eline, wat kinderachtig! Al haar vriendinnen hadden een abonnement. Het magazine verstoppen was net zoiets als

struisvogelgedrag. Yelien, Ellen, Emma en Kato zaten misschien precies op dit moment wel te lezen over de wedstrijd. Ze zouden natuurlijk allemaal mee willen doen. En ze waren nog goed ook. Oké, Kato was iets minder modegevoelig. Maar de anderen waren gewoon goed.

De moed zonk haar in de schoenen. Ze had natuurlijk geen schijn van kans. Met haar kin op haar handen staaarde ze voor zich uit. Waarom had ze eigenlijk geen schijn van kans? Ze kon toch best aardig tekenen? En ze was heel modebewust. Ze had talent, bedacht ze. ‘Kom op’, zei ze zacht tegen zichzelf. ‘Als je hier blijft zitten zeuren, win je helemaal niets. Aan de slag!’

Haar gedachten waren al druk bezig met ontwerpen toen ze weer op de drempel van haar opgeruimde kamer stond. Nee, het was niet zo'n goed idee om hier te gaan werken. Ze pakte haar tekenblok en haar etui met potloden, pennen en stiften en liep naar de logeerkamer. Daar stond een lege tafel en in de hoek wachtte de flip-over van mama met grote, witte tekenvellen. Eline legde haar blok en etui op tafel en dacht: hoe versier ik een T-shirt?

Met verf, was haar eerste gedachte. Je kon met een kwast iets op een shirt schilderen. Maar je kon het shirt ook in een verfbad dopen. En om het spannend te maken kon je stukjes stof met

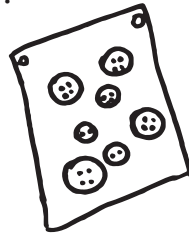
touwtjes of elastiekjes afbinden, zodat daar geen verf kwam. Dan kreeg je decoratieve kringen. Dat zag er grappig uit, maar ze ging haar shirt niet verven.

Je kon ook foto's op een shirt strijken. Dan werd het wel een heel persoonlijk shirt. Met haar ogen dicht probeerde Eline zich een voorstelling te maken van het shirt. Hoe zou het eruitzien met een foto van haar vriendinnenclub? En dan met zwierige, roze letters erboven:

For Girls Only

Mmm, dat kon misschien wel wat worden. Daar moest ze eens over nadenken. Op een groot tekenvel schetste ze in een paar lijnen de omtrek van een shirt met daarin de tekst: *For Girls Only*. Ze krabbelde een korte aantekening op haar tekenblok en dacht weer na.

Weet je wat ook leuk was? Dat ze een vrolijk stropdasje op een shirt tekende en het shirt verder versierde met al net zo vrolijk gekleurde knoopjes. Ze kon er nog een zakje op tekenen waar een klein zakdoekje uitstak. Wel een echt doekje natuurlijk, net zo echt als de stropdas. In gedachten zag ze het voor zich. Ze zou gele knoopjes met rood garen vastzetten en rode knoopjes met blauw garen. Dan zag het er nog fleuriger uit. Ze sloeg het blad op de flip-over om

en begon opnieuw te schetsen. Eerst het shirt, daarna het dasje, het zakje met de zakdoek...

Zie je wel, zo'n nepdasje stond best grappig op zo'n shirt. Heel origineel.

Was er nog meer origineels te bedenken?

Haar vingers friemelden aan het potlood terwijl haar gedachten in het rond dwarrelden. Het

was nog best lastig om snel iets origineels te bedenken. En dan ook nog iets waar een modejury van onder de indruk was. Waar moest ze haar inspiratie vandaan halen?

Van internet misschien wel! Ze zette haar laptop aan en tikte in de zoekbalk: *DIY fashion*. Bij het zien van al die kleurige ontwerpen zonk de moed haar opnieuw in de schoenen. Help! Wat was iedereen goed! Dat vlotte, korte jack met lange trui en legging... Die zachtroze avondjurk met een roomkleurig topje, het geruite minirokje met bloes, het zag er allemaal fantastisch uit.

Moest zij de strijd aangaan tegen zoveel talent? Ze zuchtte. Maar zelf kon ze toch ook wel wat? Zo slecht was ze toch niet? Bij het zien van al die mooie ideeën twijfelde ze opeens of ze wel mee moest doen.

Toen mama riep dat het etenstijd was, had Eline juist besloten dat ze toch maar een poging moest wagen. Als je niet meedeed wist je zeker dat je niet won.

Ze wist nog niet wat ze zou doen vanavond. Zou

ze haar schetsen aan haar vriendinnen laten zien? Of gewoon haar mondje dicht houden over die wedstrijd?

‘Hebben jullie het nieuwe magazine al gelezen?’ vroeg Yelien.

Ze zaten in een kringetje in de kamer van Eline. De kaarsjes op de lage tafel verspreidden een zachtzoete vanillegeur. Het theelichtje onder de vruchtenthee scheen met een warme gloed.

‘Is het niet knus?’ vroeg Kato, terwijl ze met haar zelfgebakken koekjes rondging.

Eline sloeg allebei haar handen om de warme theemok. Gelukkig, dacht ze, niemand heeft Yeliens vraag gehoord.

Precies toen ze dat dacht, vroeg Yelien nog eens:

‘Hebben jullie het nieuwe magazine al gelezen?’

Emma knikte. ‘Die modereportage is tof! Ik zou zo graag die schoenen willen die erin staan. Ik heb mama de foto laten zien, maar ze was te druk bezig met koken. Jammer.’

‘Welke schoenen?’ vroeg Ellen.

Emma stak haar hals uit en keek rond. ‘Daar ligt Elines tijdschrift’, zei ze terwijl ze naar de mand naast het bed wees.

Hulpvaardige handen gaven het blad door aan Emma, die op zoek ging naar de schoenen.

‘Kijk, deze vind ik zo mooi.’

Eline knikte stilletjes terwijl iedereen de

schoenen bewonderde.

‘Die rok en dat shirt staan er perfect bij’, wees Yelien. ‘Vind je niet?’

Emma knikte enthousiast. ‘Dat heb ik maar niet tegen mama gezegd.’ Ze zuchtte. ‘Op die modefoto’s past altijd alles perfect bij elkaar.’
‘Ja, daar hebben ze nooit last van een rok van vorig jaar die nog wel een seizoen meekan’, zei Kato.

Ellen knikte. ‘Of een bloes in een kleur die niet meer in de mode is. Alles klopt altijd op die foto’s. Zelf heb je dat nooit. Ja, behalve Eline dan.’

‘Ja, Eline,’ onderbrak Yelien, ‘heb je die ontwerpwedstrijd gezien? Dat is echt iets voor jou.’

‘Ja, ik moest meteen aan jou denken’, zei Ellen. Emma knikte. ‘Als er iemand van ons kans zou maken op de titel, dan ben jij het wel.’

Eline kleurde licht. ‘Meen je dat echt?’

‘Ja natuurlijk!’ riep Yelien. ‘Jij weet altijd alles perfect te combineren. Jij weet ook altijd wat wel en niet kan.’

‘Jij bent onze mode-expert’, zei Ellen.

‘Ja, jij weet van iets ouds nog iets leuks te maken’, knikte Emma.

‘Je bent gewoon de kers op de taart, jij maakt iets speciaal’, lachte Kato.

Eline bloosde flink bij het horen van zoveel complimentjes. Haar twijfels waren opgelost als

ijsklontjes in een glas. ‘Kom dan maar kijken.’ Ze sprong op en nam haar vriendinnen mee naar de logeerkamer. Op de drempel bleven ze staan. Eline liep naar de flip-over. ‘Kijk, ik heb twee schetsen gemaakt.’

‘Een *For Girls Only* T-shirt!’ riep Ellen.

‘Dat vind ik super.’

‘Echt tof’, knikte Emma.

Eline sloeg het blad om.

‘Hier heb ik een ander ideeetje geschetst.’

Even was het stil. Toen zei Yelien: ‘Wat zou de jury het mooiste vinden? Want daar gaat het om.’

Opeens waren ze druk door elkaar aan het praten. Maar aan het eind van het lied wist nog niemand wat de jury het mooiste zou vinden.

‘Dat weet alleen de jury’, besloot Kato. ‘Maar zelf vind ik die met dat dasje wel leuk.’

‘Wel vrolijk met al die kleurtjes’, vond Ellen.

‘En ons vriendinnenshirt dan?’ vroeg Yelien.

‘Vinden jullie dat niet speciaal?’

‘Het is nog niet af’, zei Eline snel. ‘Waar ik nu een schets heb staan komt een leuke foto of tekening van ons. En rondom de letters van *For Girls Only* wil ik zilveren glitters strooien. Misschien moet ik er nog iets bij maken, maar ik wist niet zo goed wat... Strikjes? Meer glitters?’ Druk door elkaar pratend bestudeerden ze de ontwerpen van Eline, tot Kato zei: ‘De thee wordt koud en de koekjes worden oud.’

‘Kom op, Kato, niet overdrijven’, protesteerde Ellen. ‘Zojuist waren jouw koekjes nog knapperig vers en superlekker.’

‘Kom, we gaan proeven of dat nog zo is’, zei Kato.

Lachend gingen ze terug naar de kamer van Eline. Na de thee en nog meer koekjes zei Yelien: ‘Eline moet meedoen aan die wedstrijd, vinden jullie niet?’

Ze knikten vol overtuiging.

‘Maar met welk ontwerp?’ vroeg Eline zich licht paniekerig af. ‘Ik heb op internet gekeken en daar zag ik zoveel mooie ontwerpen. Ik krijg nu al de kriebels. Help!’

‘Rustig maar’, suste Yelien.

‘Je hebt nog tijd genoeg om iets moois te bedenken’, zei Kato.

‘De beste ideeën komen vaak op het laatste moment’, wist Ellen.

‘Je kunt het, dat weet ik zeker’, zei Emma bemoedigend.

‘Gaan we verder nog iets doen? Ik bedoel: op het slaapfeest?’

Als door een wesp gestoken sprong Eline op.

‘Ja, natuurlijk. Wacht...’ In de keuken had ze schaaltes klaargezet voor knapperige knabbeltjes. En in haar boekenkast lagen drie romantische films. Daar konden ze tot diep in de nacht met open ogen bij wegdromen. Het was

immers een slaapfeest, nietwaar? Alleen zou ze het door de ontwerpwedstrijd bijna vergeten zijn.

TEST HIER JE EIGEN ONTWERPTALENT!
maak jij van dit witte shirt een shirt dat iedereen hebben wil?

